

od propuštění nárok na plnou mzdu a na požitky, nýbrž si musí po třech měsících dáti odpočítati to, co, jsa jinde zaměstnán, po uvedeném čase vydělal (§ 1162 b) obč. zák.). Odvolací soud právem odpočítal dotyčný výdělek. Výtka, že odpočítáno bylo 308 Kč, aniž bylo přesně zjištěno, co žalobce za odpočítávaných 22 dní vydělal, není oprávněna. Určiti onen výdělek bez zevrubného šetření byl odvolací soud oprávněn podle § 273 c. ř. s. a nepochybil, vzav průměr z výdělku zjištěného od 28. května do 30. září 1927 ve výši 1.071 Kč 60 h. Pokud tedy dovolání žalované směřuje proti tomu, že žalobci byl nárok na mzdu a na další služební požitky přiznán a že přiznán mu byl za dobu trvání lázeňské sezony, jakož i že odpočteno bylo žalobci na získaném jinde výdělku jen 308 Kč, jest dovolání neopodstatněno. Nelze však upříti dovolání oprávnění, pokud vytýká (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), že ze tří týdnů vojenského cvičení byly z náhrady žalobci připadající odpočítány jen dva. Odvolací soud přiznal žalobci nárok na mzdu a na jiné požitky za jeden týden vojenského cvičení a odpočítal další dva týdny cvičení na základě ustanovení § 1154 b) první odstavce obč. zák., podle něhož přísluší zaměstnanci mzda za jeden týden, nemůže-li z důležité příčiny službu nebo práci vykonávati. Než nejvyšší soud v rozhodnutí sb. n. s. čís. 5729 zevrubně dovedl, že toto ustanovení § 1154 b) obč. zák. se na zaměstnance, odbývajícího si vojenské cvičení, nevztahuje a že mzda a případné služební požitky zaměstnanci po dobu vojenského cvičení nepřísluší. Jest proto přisvědčiti dovolání, že žalobci bylo sraziti nikoli za dva nýbrž za tři týdny, co byl na vojenském výcviku, tedy nikoli 520 Kč 50 h, nýbrž 780 Kč 75 h. Bylo tedy celkem žalobci přisouditi 4.751 Kč 25 h. Z toho, co dosud uvedeno, plyne neopodstatněnost dovolání žalobce, opřené o dovolací důvod čís. 4 § 503 c. ř. s., v němž si jest stěžováno na to, že žalobci bylo vůbec něco odpočítáno, totiž že mu odpočítáno na výdělku jinde získaném 308 Kč a za 14 dní vojenského cvičení 520 Kč 50 h.

Čís. 9137.

Není-li exekuce vedena na auto samo, nýbrž na živnost jím provozovanou, nemůže se dlužník dovolávati ustanovení § 251 čís. 6 ex. ř.

Exekuce na živnost autodrožkářskou nepodléhá obmezení druhé věty prvního odstavce § 341 ex. ř., třebas jest živnost provozována jen jedním autem.

Vlastnictví třetí osoby k autu nepřekáží exekuci na živnost jím provozovanou.

(Rozh. ze dne 29. srpna 1929, R II 285/29.)

Exekuci zabavením živnostenského provozu autodopravy dlužníků a vnuceným propachtováním živnosti veřejnou dražbou, soud první stolice k návrhu dlužníků zrušil. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by vyčkaje pravomoci, dále pokračuje

čoval v exekučním řízení. D ů v o d y: Exekuční soud přehlédł, že exekuční návrh nezní na exekuci zabavením movitých věcí, nýbrž, že vymáhající věřitelce povolena byla exekuce propachtováním živnosti drožkářské, takže jest použití v projednávaném případě zvláštních ustanovení o exekuci na živnostenské podniky ve smyslu § 341 a následujících exekučního řádu. Podle § 341 ex. ř. může na živnostenské podniky vedena býti exekuce vnučenou správou nebo propachtováním (§ 340 ex. ř.). Při řemeslných nebo takových koncesovaných živnostech, k jejichž nastoupení jest třeba zvláštní způsobilosti, nemá místa exekuce vnučenou správou nebo propachtováním, provozuje-li živnost její majitel sám neb nejvýše se čtyřmi pomocnými dělníky. Neomezeně jest tedy přípustnou tato exekuce propachtováním na všechny živnosti, které nejsou prohlášeny za řemeslné nebo koncesované; řemeslnými živnostmi jsou takové, při nichž jde o zručnosti, vyžadující vzdělání v živnosti vyučením a delším zaměstnáním při ní. Podle živnostenského řádu ve smyslu zákona ze dne 5. února 1907, čís. 26 ř. zák. bylo prohlášeno 54 živností za řemeslné, mezi nimiž však není drožkářství (fiakrovství). Podle dopisu okresního úřadu v M., dodatečně vyžádaného ze dne 22. května 1929, jest provoznictví povinného svobodnou živností, není tedy ani řemeslnou ani koncesovanou živností. Bylo proto vyhověti rekursu a povoliti exekuci propachtováním živnosti podle § 341 ex. ř.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud právem rozeznává mezi exekucí na hmotné věci, upravenou v §§ 249—289 ex. ř., a exekucí na jiná práva majetková, upravenou v §§ 330 až 345 ex. ř., a správně posoudil případ podle § 341 ex. ř., jelikož podle usnesení exekuci povolujícího předmětem exekuce není auto, nýbrž živnost jím provozovaná. Povinný nemůže se proto dovolávat ani ustanovení § 251 čís. 6 ex. ř. ani zdejšího plenárního rozhodnutí ze dne 14. prosince 1927 pres. 1546/26 sb. n. s. čís. 7621, třebas bylo zjištěno, že provozuje živnost jen jedním autem, a mohl by se s úspěchem domáhati zrušení exekuce jen za podmínek druhé věty prvního odstavce § 341 ex. ř., jak správně uznal rekursní soud. Než k živnosti autodopravní není třeba průkazu způsobilosti ani v případě, že živnost jest koncesována, jak zřejmě plyne z toho, že v § 23 (1) živn. ř. živností jmenované v § 15 pod čís. 3 a 4 živn. řádu nejsou uvedeny (srovnej k tomu i rozhodnutí uveřejněné ve sb. n. s. pod čís. 5239). Poukazují-li rekurenti k čtvrtému odstavci § 1 živn. řádu, podle něhož může ministr obchodu ve srozumění s ministrem vnitra prohlásiti i další živnosti za živnosti řemeslné, stačí připomenouti, že se tak ohledně živnosti autodopravní dosud nestalo. Okolnost, že auto, jímž povinní živnost provozují, snad není jejich majetkem, jest bez významu, jelikož vlastnictví třetí osoby k autu, jímž se živnost provozuje, nepřekáží exekuci na živnost a nečiní proto tuto exekuci nepřípustnou.